

Arkiv för: [Oktober 1999](#)

1999-10-09

□ 08:08:08, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Högt och väldigt lågt

Kl. 22.10

Nämen? Är jag tebox? Njæe, jag vet inte. Har haft en så lugn dag så jag nästan blivit uttråkad. Dagboken känns ibland som ett tvång när det egentligen ska vara något spontant. Har gått igenom lite gamla mejl och hittade två historier som jag vill dela med mig av då det påverkade mig i positiv riktning. Bra att kunna dra på smilbanden lite... Är det taskig svenska så är det mitt eget fel eftersom jag bara hade tvåa i allmän engelska på högstadiet. Har kanske inte lyckats förstå att översätta rätt... But so what! :-)

Fem frågor som skrämmer män

1. Vad tänker du på?
2. Älskar du mig?
3. Ser jag tjock ut?
4. Tycker du hon är sötare än mig?
5. Vad skulle du göra om jag dog?

Vad som gör frågorna så svåra är att de alla garanterat leder till en explosionsartad diskussion om mannen svarar felaktigt (eg säger sanningen).

Så därför kommer här som en allmän hjälpreda, varje fråga analyserad med ett möjligt svar.

Fråga nr 1: Vad tänker du på?

Det riktiga svaret är naturligtvis: "Jag är ledsen om jag verkar tankspridd, älskling. Jag slogs bara av tanken hur varm, underbar, omtänksam och intelligent du är, och vilken tur jag hade som träffade dig."

Detta svaret är uppenbart inte ens i närheten av sanningen som troligtvis är:

Fotboll

Handboll

Hur fet du är

Hur mycket snyggare hon är än dig

Hur jag skulle använda försäkringspengarna om du dog

Kanske det bästa svaret på frågan gav Al Bundy (Våra värsta år) oss när Peg en gång frågade honom. "Om jag velat att du skulle veta vad jag tänkte, så hade jag pratat med dig!"

Fråga nr 2: Älskar du mig?

Det riktiga svaret är: "JA!" eller om du känner för att specificera svaret, "Ja, älskling." Mindre lyckade svar är:

O ja, skitmycket.

Skulle det kännas bättre om jag sa ja?

Det beror på vad du menar med älskar.

Har det någon betydelse?

Vem, jag?

Fråga nr 3: Ser jag tjock ut?

Det korrekta svaret är ett medkännande: "Självklart inte!" Bland de icke korrekta svaren finns:

Jämfört med vad?

Jag skulle inte kalla dig tjock, men du är inte precis smal heller.

Du klär med lite extra vikt.

Jag har sett tjockare.

Vad frågade du om? Jag funderade nämligen på vad jag skulle göra med försäkringspengarna om du dog.

Fråga nr 4: Tycker du hon är sötare än mig?

Ännu en gång, det riktiga svaret är ett medkännande: "Självklart inte!"

Oriktiga svar är:

Ja, men du har en bättre personlighet.

Inte sötare, men definitivt smalare.

Inte lika söt som du var i hennes ålder.

Precisera söt.

Vad frågade du om? Jag funderade nämligen på vad jag skulle göra med försäkringspengarna om du dog.

Fråga nr 5: Vad skulle du göra om jag dog?

Helt klart en omöjlig fråga där du inte kan vinna. (Sanningen är så klart "Köpa en Porsche och en båt") Hur du än svarar, så var beredd på minst en timme med uppföljande frågor, typ följande:

Kvinnan: Skulle du gifta om dig?

Mannen: Absolut inte!

Kvinnan: Varför inte? Tycker du inte om att vara gift?

Mannen: Klart jag gör.

Kvinnan: Varför gifter du då inte om dig?

Mannen: Okej, jag gifter om mig.

Kvinnan: Gör du? (ser sårad ut)

Mannen: (stönar)

Kvinnan: Skulle du sova med henne i vår säng?

Mannen: Var skulle vi annars sova?

Kvinnan: Skulle du plocka bort fotografierna av mig och byta ut dem mot bilder av henne?

Mannen: Det vore väl det enda riktiga.

Kvinnan: Och skulle du låta henne använda mina golfklubbor?

Mannen: Hon kan inte använda dem. Hon är vänsterhänt.

Kvinnan: ---tystnad---

Mannen: Faan...

Saker man kan göra i en hiss

- När det bara finns en person till i hissen, klappa henne/honom på axeln, och låtsas att det inte var du som gjorde det.
- Tryck på hissknappen och låtsas att du fick en chock. Le och tryck igen.
- Fråga om du kan trycka på knappen åt någon annan, och tryck på fel knapp.
- Ring Tarot-linjen från din mobiltelefon och fråga vilken våning du befinner dig på.
- Håll hissdörren öppen och säg att du väntar på en vän. Stäng dörren efter en stund och säg "Hej Petter. Hur har du haft det idag?"
- Tappa en penna och vänta tills någon böjer sig ner för att ta upp den till dig, och skrik då "Den är min!"
- Ta med en kamera och ta kort på alla i hissen.
- Flytta ut skrivbordet i hissen och fråga alla som stiger in om de har en avtalad tid.
- Sätt en kartong i hörnan och när någon stiger in i hissen, fråga om de hör något som tickar.
- Fråga "Kände du det?"
- Stå väldigt nära någon och sniffa på dem emellanåt.
- När hissdörrarna stänger, meddela de andra: "Det är okej. Få inte panik. De öppnas igen."
- Vifta bort flugor som inte finns.
- Berätta för folk att du ser deras aura.
- Utbrist "Gruppkram!" och genomför det.
- Grimasera smärtfullt medan du slår dig mot pannan och muttrar "Håll käften, håll käften allihop".
- Öppna din handväska eller plånbok och titta ner i den och säg "Får ni tillräckligt med luft där nere?"
- Stå tyst utan att röra på dig i ett hörn med ansiktet mot väggen utan att stiga ur hissen.
- Stirra på en annan hisspassagerare en stund, säg sedan med skräck i rösten "Du är en av DEM!" och backa försiktigt.
- Använd en kasperdocka som du talar genom till de andra passagerarna.
- Lyssna på hissväggarna med ett stetoskop.
- Gör explosionsljud när någon trycket på en hissknapp.
- Stirra och le mot en annan passagerare en stund och meddela sedan att "Jag har nya strumpor på mig."
- Rita en liten fyrkan på hissgolvet med krita och säg till de andra att "Detta är min personliga sfär!"

Kl. 23.40

Utan ett ord sitter jag här mållös. Väntar på orden som inte finns. Väntar på orden som inte kommer. Istället för orden finns känslorna som skriker ordlöst i ångest och frustration. Jag är berövad språket.

Utan ett ord sitter jag här känslolös. Har förträngt känslorna. Slipper ångesten och frustrationen. Jag känner inget. Åtminstone inget jag kan sätta ord på. Saknar ord. Saknar orden. Jag är berövad språket.

Orden finns där, men inte där jag vill ha dem. Vill ha dem rakt framför mig. Till förfogande. Tillgängligt. De är separerade och saknar varandra. Orden och känslorna. De är ett och borde vara ett med mig. Jag är berövad. Rånad. Bestulen.

I väntan är jag berövad. Saknar språket. Saknar själen. En känsla och ett ord ger sig till känna.

Ledsen.

 • [Ändra..](#)

1999-10-08

🕒 08:08:08, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Dipp

De närmaste dagarna blir det nog glest med uppdateringar här. Orkar inte. I går kände jag början till ett nytt skov och det har gjort att humöret sjunkit till botten. Måste hitta min själsliga balans igen. Jag hade hoppats så mycket. Tar de där sprutorna som ska bromsa sjukdomsförloppet, och så får jag ändå så snart besvär på nytt

med domnade och känslolösa ben som jag går stolpigt med. Har haft en så kul vecka på jobbet och jag vet inte om jag kan gå dit på måndag. Ska vila ordentligt denna helg och se hur det går. Det hade börjat hända så mycket positiva saker omkring mig, när detta kom. Jobbigt. Märker hur enstavigt jag skriver, men jag vet inte hur man beskriver känslorna nu. Ledsen. Lite uppgiven. Håglös. Är väldigt fysiskt trött och det beror förmodligen på att jag jobbat denna vecka. Känner mig inte utvilad. Det är möjligt att jag trots allt skriver några rader i helgen. Ha det gott alla mina vänner! *kraaam*

PS1! Haha... "sjäsliga balans". Jo, faktiskt. Mitt recept för det kommer att bli att jag lyssnar på mjuk och len musik (typ Hillary Stags harpomusik *ler*) och läser någon bra filosofisk bok med visdomsord (typ Dan Millmans böcker om olika chakran). Kanske jag till och med plockar fram ett visualiseringskassett eller meditationsband. Flummigt? Ja, men balsam för själen... :-). Kanske jag tar fram mina tarotkort och gör en visualiseringsövning med dem... hoppas de är snälla mot mig... korten alltså... Vill inte se elände där.

PS2! Kom på en sak till... Köpte ett par Triss-lotter i går som jag skulle skrapa. Strax innan tänkte jag att "nu förtjänar jag väl ändå lite tur och kan få vinna en liten slant". Men så kom jag på att det faktiskt inte var min önskan. Min önskan var att få fortsätta må bra (relativt) och slippa sjukdomar värre än den jag har (som är illa nog). Så jag skrapade lotterna och blev glad över att där inte var någon vinst. Lite skrockfullt tänkte jag att om inte makterna är med mig vid lottskrapning, så kanske de istället hjälper till att motarbeta min sjukdom och lägger all sin energi på det. Det kändes lite hoppfullt... Ska försöka behålla den tanken nu när jag inte mår så bra... "Vi" försöker åtminstone...

 • [Ändra..](#)

1999-10-07

□ 08:08:08, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Köttsligt

Kl. 17.00

Och livet går sin gilla gång... Jobbar och blir trött. Trodde ju att det skulle bli bättre för var dag att komma iväg. Istället blir jag bara tröttare och tröttare. Är resan verkligen så jobbig? För det går alldeles utmärkt att jobba två timmar. Att det blev så struligt i går har jag rätt ut i dag. Underbenen känns stumma. Precis som vid ett nytt skov. Hoppas det bara är tröttheten. Skulle kunna sova halva dygnet - men det är det jag gör... :-)

Inte många av mina favoriter längst ner på sidan har skrivit dagbok senaste dygnet. Ibland har det gått många dagar sedan en uppdatering. Enda anledningen till att jag surfar på nätet är att läsa deras dagböcker. Tappar själv lite sugen att skriva när det blir så. Sitter nu ofta off-line och filar på en ny delside till min hemsida. Ändrar min Topp 100 till Topp 200. Ha! Om nån orkar läsa allt! Den elakaste punkten kommer nr 117 att bli. "Älskar Eurovisionsschlagern när man får höra: Norway - one point, la Norweige - un point. Då vet man att det finns fasta rutiner här i livet." En Rosengren-historia, kanske? *ler* Fast jag är snäll... En poäng är en poäng mer än vanligt. Se detta som en vänskapspoäng från grannlandet...

Träffade id ag en f.d. arbetskamrat som jag inte sett på nästan ett år. Också hon har varit svårt sjuk och arbetsprövar nu. Roligt att se att vi åtminstone är på benen. Yrkesinspektionen verkar ha fullt upp. Alla sjukdomar verkar vara arbetsrelaterade. Får väl se vad man kommer fram till. Själv vet jag inte om det var stress som utlöste min ms, men jag tror mer på det andra alternativet; vattkoppor.

Vad som utlöser ms vet man inte. Vissa forskare har börjat utreda om vattkoppor kan vara det som "triggers" (utlöser) ms. Det hade jag för två år sedan! Då blev jag så dålig så jag hamnade på lasarett. Ms innebär att mitt immunförsvar är starkare än hos någon annan människa, eftersom min egen kropp attackerar mina nervtrådar, och det ger ms-symtomen. Kanske vattkopporna satte igång mitt immunförsvar, att det sedan dess fortsatt "skydda" mig till överdrift. Dessutom fick jag antiviruseddropp för att hjälpa mitt immunförsvar ännu mer. Man kan undra... I och för sig har orsaken inte längre någon betydelse eftersom ms:en finns här för att stanna. Jag kan bli bra men aldrig frisk.

På den amerikanske ms-listan diskuteras väldigt hett om att nästan alla har ännu en sak gemensamt; valpsjuka (distemper). Så gott som alla har haft ett djur med valpsjuka då de varit små. Vi hade djur när jag var liten, men jag vet inte om de hade valpsjuka och om jag blev exponerad. Ack, ja... Tänk om man är något på spåren?

En smärre köttskandal härjar i mina trakter. Fjorton (14) ton belgiskt kött som friskförklarats har visat sig ha salmonellasmitta. Köttet är märkt som svenskt. För när kotletten kom till Sverige värmebehandlades den till kassler, och kassler blev den här, alltså är den svensk. Och så läser man i dag om att Livsmedelsverket inte vill att vi ska märka kött med ursprungsland då det är onödigt. Andra EU-länder började göra det efter Creutzfeldt-Jacobs (galna kosjukan) då det förknippades med kött från Storbritanien. Anledningen till att vi inte skulle märka ursprungslandet är för att vi inte här verkar vara rädda för galna kosjukan. Nähä, som om det inte kunde vara besmittat med annan skit?! Tydligen kan man inte lita på läkarintygen på friskförklarat kött eller på var köttet kommer från. Nu äter jag knappt kött i vanliga fall (äckligt med kött), men det räcker med att ha ätit en köttbit för att få någon sjukdom. Inte ens grönsaker går man fri från. Kan undra om man odlar bakterier medvetet på dem?

Nix, nu blev jag hungrig. Ska gå och äta... ;-)

Kl. 22.10

En liten rättelse. Eller en ko(?)vändning. Jag skrev ovan om Livsmedelsverkets rekommendationer. Nu heter det att EU-beslutet bara gäller nötkött men att Livsmedelsverket vill att allt kött ska vara märkt med ursprungsland. Och att det inte ska lagstiftas, utan att detta kommer att skötas ändå. Hm... Har nyhetsrapporteringen uppfattat det så fel? Eller har Livsmedelsverket ändrat sig under dagen då många höjt på ögonbrynen? Jag bryr mig inte om var köttet kommer från. Bara det är fritt från smitta. Kanske för mycket begärt? Finns ju ett visst vinstintresse. "Bara svenskt kött" heter det på styckeriet. Trots att lastbilar kör dit varje dag från utlandet med djurkroppar. Man är snabbare på att göra döda djurkroppar till svenska, än att göra svenska medborgare av flyktingar och invandrare. Tänk själv på hur absurt det är. Så fort ett djur är på svensk mark är det svenskt. Människor som kommer hit kan ha varit här tio år utan att få veta om de får stanna eller ens bli svenska medborgare...

 • [Ändra..](#)

1999-10-06

📅 08:08:08, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Första bussturen

Det var lite otäckt i dag. För första gången på fem månader skulle jag testa att åka buss, och dessutom ensam ta mig till busshållplatsen. Egentligen klarar jag inte bussar eftersom jag aldrig i förväg vet om det är en buss med trappsteg upp eller om det finns sittplats. Men nu är det så att det finns små, jättesmå, bussar för oss lite fysiskt skröpliga. Den vanliga och den lilla bussen skulle komma samtidigt. Dock kom den stora bussen först, men jag stod inte i närheten av busshållplatsen och dessutom viftade jag förbi den. Men icke. Chauffören stannade ändå, så jag hoppade på den. Jag hade tur; det var en buss utan trappsteg och det fanns gått om sittplatser. Dessutom gick den direkt till mitt jobb på sjukhuset. Bäst av allt är att jag åker buss gratis med mitt färdtjänstkort. Om jag fortsättningsvis kommer att åka buss eller ta färdtjänst vet jag inte. Beror på sjukdomsutvecklingen. I dag gick det bra, men i morgon kanske det är katastrof. Who knows?

Känner hur jobbet tar mer och mer på mina krafter. Det är sagt att jag inte ska känna press, stress eller oro. Jag ska inte känna något krav på att prestera. Hur lätt är det när arbetsuppgifterna ökar på sig och då det finns en deadline innan denna månads slut? Något slut på arbetsuppgifterna har jag inte sett än. :-) Nä, det jobbigast är mina fysiska begränsningar i rörlighet. Känner inte att jag kan be någon annan heller. Någonstans kan man inte dra in hur många som helst i jobbet av en arbetsuppgift. Kanske det inte skulle legat på mig då? Ja, jag får nog fundera ut något de närmaste dagarna.

Du milde vad jag haltar. Tog mig en titt under den onda foten i går och såg att nästan hela trampdynan är en

jätteblåsa, förmodligen är det en blodutgjutelse på 5x10 cm. Har nu bytt till sandaler på jobbet, men skadan finns ju där redan. Nu tror alla att jag blivit sämre i ms eftersom jag går dåligt i dag. Hur dumt låter det inte när jag svara "nä, det är bara en blåsa under foten".

Nu ska jag vila middag. Det är inte lätt att bli gammal... (i dag 10.660 dagar gammal, tror jag - vem bryr sig?)

 • [Ändra..](#)

1999-10-05

□ 08:08:08, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Ministerstyre

Kl. 09.00

Så är man då på väg igen till jobbet. Det enda kännbara efter gårdagen är ett par mycket ömma fötter. Har inte haft tid att hämta sandalerna från stället där jag jobbade i juni. Fick gå med Travolta-skorna hela dagen (ha! två timmar) på sjukhuset. Golvet är ganska hårt där, och jag som fortfarande har en stapplig gång slår i fötterna hårt när jag går. Jag hade tänkt vara på plats till morgonfikat i dag. Frukost på jobbet med ostfralla och chokladmjölk är dagens höjdare. Har jag alltid tyckt.

Travolta-skorna? Jo, svarta finskor (fin-skor), nästan dansskor (obs, jag skrev två S).

Jag tog spruta i går utan problem! Inte ont, inga blödningar, inga biverkningar. Går just nu obehindrat utan kryckor, men jag har en krycka med mig om jag skulle bli trött. Har en jäkla fart när jag går nu. Det förvånade några på jobbet i går. För tre veckor sedan kunde jag knappt gå med två kryckor. Så fort svänger det fram och tillbaka. Om en vecka kanske jag sitter i rullstol. Man vet aldrig. Att jag går så bra nu är för att ataxin i benen försvunnit. Dock har jag restsymtom i form av kuddkänsla i fötterna, domningar och ingen känsel i fötter och händer, samt ser fortfarande dåligt med vänster öga. Utåt sett kanske man inte ser att jag har problem, och det är att invagga i falsk trygghet för arbetsgivaren kanske?? Kanske man begär mer än vad jag klarar? Fast det tror jag inte, men oroa mig kan jag utan problem göra... 😊

Ack, ja... Åtminstone en har skrivit i gästboken. Så nu vet jag att åtminstone en har sett att jag ändrat på min hemsida. Konstigt nog hade jag tre gånger så många sidträffar på förstasidan. Så mer än en måste ha varit och sett ändringen? ;-)

Ha en skön dag! Det ska jag ha...

Kl. 17.15

Tack alla som skrivit i gästboken. Med tiden kommer väl mina kommentarer där också, men jag har redan ändrat förstasidans röda text till den blekare gula. Tyckte det var rätt häftigt med röd text, men jag har förstått att alla inte kunnat stå ut att läsa. :-) Så är det när det är skillnad mellan datorers färgåtergivning. Jag fick tillfälle att på jobbet kolla hur min sida såg ut. Där var färgerna allmänt lite mörkare, men kommer inte ihåg om jag såg texterna. Tittade bara på bakgrundsfärgerna.

Blev lite tröttare på jobbet i dag. Dock var det "lindrigare" i dag, men förmodligen bygger jag upp någon sorts trötthetsdepå om jag inte vilar ordentligt. Så jag slocknade helt när jag kom hem i eftermiddags. Har fått ännu mer ont i fötterna, och helt klart är det skorna eller det hårda golvet i kombination med vartannat. Hade en kort diskussion i dag om att jag trots allt är sjuk även om det inte syns så tydligt. Har många osynliga symtom.

Jag har dragit upp lite riktlinjer för jobbet i veckan. Det är svårt att anpassa resorna så de passar med hur jag kan få något vettigt gjort på jobbet. Ska i morgon försöka ta buss till jobbet, men hemresan är värre. Då går ingen buss och jag vägrar ta färdtjänst om det ska vara så dyrt när det gäller ynka arbetsresor på två timmar. Vill ha mer valuta för pengarna då. Om en dryg vecka får jag kortet som ger mig fria arbetsresor. Ja, alltså, självkostnadspriset blir varje månad som för buss - 230 kronor. En jäkla skillnad mellan 800 och 230 kronor,

när man inte har riktig lön - än...

Redan nu känner jag att jag vill utöka mina två timmar på jobbet. Man hinner inte sätta sig förrän man ska hem, även om jag faktiskt hinner en hel del. Resorna är så jobbiga så de tar överhand över arbetet. Ska bli skönt med nytt möblemang, för jag får ont i ryggen som jag sitter nu. En dator som är uppslängt på ett skrivbord i hörnan av skrivbordet. Får sitta och sträcka mig, blir sned i ryggen.

Det tråkiga är att jag känner mig som en stor kostnad mot landstinget eftersom min arbetsmiljö måste anpassas så mycket, och jag inte vet hur mycket arbete jag kommer att göra egentligen. Dåligt tänkande från min sida. Men jag känner mig så osäker gentemot jobbet i detta fall.

Konstigt att samtidigt både vara patient och personal. Min behandlande läkare sitter i sitt rum tre meter från mitt arbetsrum. Än så länge har det varit strikt patient/personal - precis som det ska vara! :-) Ändå lite konstigt... att befinna sig i samma lokal antingen man jobbar eller är där som patient.

Imorgon har vi möte på jobbet. Då träffas alla sekreterarna på en gemensam lunch. Så i morgon får jag träffa alla kamraterna. :-)

Ännu en exminister har skrivit en avslöjande bok. *suck* Varför? Har de inget bättre för sig? Jag skiiiter i om minister X på en fest sa till minister Y att minister Z snackat skit om minister Q i riksdagshuset. Eller att alltid så surt skriver en bok om varför de fått sparken. Förmodligen har de förtjänat det (att få sparken). Andra vanliga människor som blir avskedade skriver inga böcker. Get a life and move on! säger jag till alla exministrar som funderar på att ge ut en bok. Ni är inte författare! Vänd er till en skvallerbladiska istället.

På tal om ministrar... Jag funderar fortfarande på hur man kan tillsätta en ledig ministerpost med någon utifrån. Jag trodde det betydde något att vi röstade in folk i riksdagen. Ett stort parti som har så många riksdagsplatser borde väl ha tillgång till folk att kunna fylla ut ministerplatserna i en regering? Är det inte oschysst mot de riksdagsmän/-kvinnor som sitter där (i riksdagen) och ser chefer utifrån landet handplockas till en ministerpost? Kvalifikationen är väl av underordnad betydelse då ett departement med kompetent personal sköter grundarbetet? Blir så sur... Inte konstigt att förtroendet är därefter för politiker...

Nu ska jag gå och lugna nerverna lite. Vad det nu innebär... :-)

 • [Ändra..](#)

1999-10-04

📅 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Minimalt arbetsrum

Kl. 10.15

Tyvärr kunde jag inte låta bli att lägga ut min nya version av hemsidan. Jag har inte ens kollat om den funkar i andra datorer än min egen. Det brukar alltid visa sig att det strular, men jag håller tummarna. Annars får jag lägga ut den gamla versionen igen, fast det vill jag inte. Nytt är texten till min sida om mig själv och jag har lagt ut alla priser och awards jag fått. Länkarna är också uppdaterad men inte kompletta. Hoppas inte färgerna får någon att må illa. Trots alla färger har jag försökt vara lite enhetlig. Och de där 50-talsbilderna som jag tänkte ta bort utökades istället. Ha det gott i dag!

Kl. 20.30

Okej. Får nog smyga mig in på chefens rum i morgon och kolla hur min hemsida egentligen ser ut. Jag har inte fått en enda kommentar om det. Inte för att jag begärt det eller begär det, men tänk om den är fruktansvärd med många konstigheter? Jag vet att den funkar i Explorer 4.x och Netscape 4.x. Hoppas att någon har vänligheten att säga nåt om det är allmänna fel på sidan. Det heter att jag har Internet-säkra färger, men jag vet att alla färgerna ändå inte ses av alla. Men jag känner mig nöjd så här. Lite ändringar men ändå

inte. Framför allt så är ramarna borta. Ja, "framesen" alltså. De ramar man ser är inte ramar, de är tabeller.

"Men - känner du inte henne?" frågade lilla mor i dag när hon satt och bläddrade i Aftonbladets IT-bilaga. Hur kunde jag ha missat henne? Annica gav tips för nybörjare i html. Och tittade man i huvudtidningen så fanns det under avsnittet Kvinna skrivet om Gunilla Wolde's sida (jättebild av Gunilla) gällande uppropet mot våldtäkt och hur man ska ändra samhällets inställning till offerna. Gärningsmännen skiter jag i. De får tillräckligt med stöttning av samhället med terapi och god omvårdnad i fängelserna - om de överhuvudtaget åker fast.

I förra veckan pratade man sexuellt utnyttjande på teves Oprah som går dagligen på fyran. Väldigt amerikaniserat, men jag tror inställningen är den samma här som "over there". En pojke/man som våldtas är det synd om då det inskränktas på deras integritet. Men en ung flicka är det inte så farligt med då de ändå ska göra sexualdebut förr eller senare!!! Har nån hört så jä**t??? Vad är det för inställning? Man grundade detta på hur gärningsmännen dömdes - hårdare straff om en pojke utnyttjats än en flicka. Varför skillnad, undrar jag? Handlingen är väl lika fördömande oavsett könet på offret? Det handlar ju om makt och våld över en annan människa. Nä, jag orkar inte skriva mer om detta.

Så har jag då varit på jobbet för första gången sedan i början av juni. Blandade känslor. Inte mina vanliga arbetsuppgifter och inte samma folk som jobbar där som tidigare. Men jag tror ändå det fungerar bra. Fick ta hand om lite fakturor som skulle godkännas. Ett arbete som storchefen sedan bara kan signera. Hm, undrar om inte detta innebär att jag fått lite mer MAKTBefogenheter? Sakta men säkert tar jag över kontrollen av världen! Bwahahaha! (demoniskt skratt) *hornen skaver*. Nä, det var faktiskt kul på jobbet. Ska börja i morgon med dataregistrering. Det dröjer nog ett tag innan jag får skriva en journal, och det ser jag fram mot att få göra. Är lite rädd att glömma termer och stavning av medicinska ord och diagnoser. Fast jag kan ju stava till multipel skleros! *fnys* En sjukgymnast från företagshälsovården var ute i dag och mätte upp mitt rum för att kunna möblera det efter mina behov. Mitt rum är 3x2 meter, men ena långväggen är täckt av ett skåp där teleliften finns. Så det blir många som ska springa in till mig bara för att skicka och ta emot post. Lugn och ro blir där kanske inte, men många trevliga människor att prata med. Så i praktiken är mitt rum 3x1 meter stort. Hur ska man få in skrivbord med plats till dator och skrivmaskin? Ska bli spännande. Jag är trött efter detta i dag, men det är inte så farligt. Det är nog mest träningsvärk i ben och fötter. Har gått och stått mycket i dag, även om det bara var under ett par timmar. Ser fram mot morgondagen. Det är kul att vara tillbaka på jobbet. De stackarna behöver ju uppmuntras med min närvaro!

Ännu mer Aftonbladet. Mitt horoskop för i morgon (vattuman):

"Du tar inte dina kollegor på allvar. Även om du vet att de gör sitt bästa känner du dig ibland överkvalificerad att arbeta med dem". Så sant, så sant. Hahaha.

 • [Ändra..](#)

1999-10-03

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Ms ingen katastrof för identiteten

Kl. 01.25

Egentligen skulle jag ha gått och lagt mig, men blev filosofisk. Det kan väl bli så när man är trött och tankarna åker karusell i huvudet på en.

Jag förundras fortfarande över att jag inte fallit ner i avgrunden mentalt av att ha fått en ms-diagnos. Undrar om jag kommer att få någon reaktion alls? Nu har det gått fem månader sedan jag fick beskedet, och en sen reaktion kan bli hur sen som helst förmodar jag. Men det är inte troligt, åtminstone inte som sjukdomen ser ut för mig i nuläget. Visst, jag har haft 95 % av alla kända symtom i mina fem skov och visst, jag har fått ta hjälp av färdtjänst, kryckor och arbetsprövning. Allt detta är ett mycket påtagligt bevis om sjukdomens existens, men ingen reaktion. Klart att jag inte är gladare över att ha ms, men heller inte deppad. De gånger jag varit

deppad under denna tid har inte haft med ms att göra. Jag är mycket noga med att rannsaka mig själv i den frågan.

Och kanske är jag gåtans lösning på spåren med det påståendet; jag rannsakar mig själv. Jag känner mig själv mycket väl. Jag har skrivit om det innan i dagboken men aldrig sammanfattat det och inte heller satt det i ett tydligt samband med min ms. Jag kan nog sammanfatta det med ordet **frid**. Frid är ett ord som förknippas med andlighet, som i sin tur förknippas med religion. Som jag tidigare nämnt har jag ett mycket konstigt förhållande till religion och då även kristendomen. Jag föddes in i den religionen. Jag präglades av den genom vårt samhälle som många säger vara nästintill religionslöst. Så är det inte. Våra värderingar som vi har är "medärvda" genom århundraden. För så gott som ingen lever väl med asagudsvärderingar? Nåja. Jag accepterade som barn hela kristendomsbiten som den serverades för mig. Inte tänkte jag närmare på det hela förrän "servitören" vid min konfirmation fick mig att ifrågasätta det hela. Jag fick plötsligt lära mig att Gud var en vred makt som man skulle känna fruktan inför. Den kärleksfulla biten existerade inte längre. Plötsligt var jag ateist med vissa tankar åt deisthållet. Och det gick bra att vara ateist också. I några år åtminstone. Inte visste jag att jag började sakna något eller vad mitt sökande inom New Age-sfären handlade om. Man kan väl säga att jag redan som barn var en anhängare av new age, och det såg jag, och ser, inte som något särställt från kristendomen. Jag är till viss del synsk (intuition är min egen beskrivning) och har sanndrömmar. Många **fanatiker** har då genast påstått (i min gästbok på nätet) att jag går i djävulens ledband och är någon sorts anti-krist. Vilket retar mig något enormt då de i samma andetag bokstavstolkar Bibeln som om *de* visste bättre än andra, där de hade rätt och andra fel. Hela Bibeln bygger på profetior, förutsägelser och annat "hokus pokus". När jag påpekat det så har de tystnat, då de väl märkt att de inte är särskilt i kontakt med verkligheten.

Nu spårade jag ur igen. Jag fick upp ögonen för Tarot, och det var 1993 tror jag. Korten talade till min intuition och jag drogs till dem. Då upptäckte jag också affären där korten såldes. Där fanns **böcker** i massor som handlade om allt möjligt, men främst om andlighet - att lära känna sig själv och tro på något "högre". Jag började läsa, ta åt mig och sakta kom min kristendom tillbaks. Den växte genom allt det jag läste och jag skapade mig en egen och personlig syn på min tro. Jag *tror* men kan inte säga Gud, då min bild av Gud är förstörd av konfirmationsprästen och fanatikerna. Den första bilden känns inte heller rätt, den där med den gamla farbrorn med vitt skägg, som man föreställde sig som barn. Den bilden är för inkomplett. Nix, jag kallar det för "det stora ljustet/kraften", och jag tror att vi själva är en del av den - länken finns där. Änglar är också ett uttryck som jag inte riktigt gillar, då den är för romantisk och väldigt katolsk. Däremot säger jag "hjälpare". Sammanfattningsvis kan jag säga att kristendomen lever i mig, men den skiljer sig lite från den vanliga uppfattningen. För att berika mitt liv behövde jag komma tillbaks till religionen. Jag vet att många är ateister, och jag förstår varför.

Och vad har detta med ms att göra? Jo, jag hade ett själsligt lugn, inre styrka och frid när jag fick diagnosen. Jag såg att mitt liv inte ändrades p.g.a. detta. Jo, fysiskt kanske, men det ändrade inte vem jag **verligen** är. Jag **vet** vem jag är, med eller utan sjukdom. Och nej, det är inte Guds straff att jag fick ms. Mitt liv blir inte fattigare eller mer innehållslöst av sjukdomen. Att andra kan känna sig så drabbade kan jag också förstå. Är man troende kanske man ifrågasätter Guds mening med detta och undrar vad man gjort för fel. Då kan jag bara säga - ta det som en lärdom! Eller så har man ett väldigt aktivt liv som är mycket fysiskt och materiellt. En så pass fysisk sjukdom som ms tvingar till påtagliga förändringar av den livsstilen som kan vara svåra om man inte har någon annan trygghet att falla tillbaks på. Vet man inte vem man är så hamnar man i en livskris. Då handlar det om identitet.

Jo, jag känner mig lyckligt lottad som kan leva ett liv lika innehållsrikt som tidigare.

Kl. 10.45

Ta ingen notis av sådant jag skrev i natten, då det mest är virrvarr av tankar.

I går kväll tog jag spruta nr 13. Jag begriper inte vad felet är riktigt. Kanylen tog emot inne i låret, så jag kunde inte köra in nålen helt. När jag sedan sprutade in innehållet var det som om det var för lite plats för vätskan och sprutan lyfte sig av trycket. Till slut var nålen så gott som ute så lite vätska trängde upp ur stickhålet när jag sedan tog bort sprutan. Inte bra alls! Och jag fick dessutom biverkning kvart i fem i morse. Frossa. Den var så kraftig att jag vaknade av den och inte kunde ta mig upp ur sängen. Efter ett tag somnade jag, och när jag vaknade nästa gång kände jag inte av besvären. Men varför fick jag biverkning? Det har jag inte fått tidigare då jag tagit Alvedon i förebyggande syfte. I och för sig - tar man två Alvedon 20.30 så har de slutat verka 04.45. Men varför kom effekten så sent av biverkningen? Man kan undra.

I dag ska jag slita allt vad jag kan vad gäller mitt nya utseende av hemsidan. Jag har länge haft som mål att den skulle vara klar tills jag började jobba. Och det gör jag i morgon! Panik! Dock kommer man att känna igen sig i det nya utseendet. Ingen större skillnad, med andra ord. Jag gör den bara frames-fri, alltså utan ramar. Inte snyggare precis, men jag är så fantasilös. Egentligen skulle jag ha gjort om allt totalt utseendemässigt. Men, men... Dock vet jag inte om jag verkligen hinner fixa allt och lägga ut det. Jag har över 500 filer som tillsammans blir min hemsida. Inte konstigt att jag alltid har utrymmesbrist. Dock ska jag försöka samla ihop länkarna som finns internt på hemsidan. Jag har nämligen dem utspridda över Passagen, Geocities och Telia. Jo, ett jätteprojekt... Lika bra jag fortsätter med det istället för att sitta här och svamla.

Kl. 23.00

Jag är helt slut. Sedan i går har jag gjort om min hemsida helt och har precis blivit klar. Men än lägger jag inte ut den. Kanske gör jag det under måndagen eller tisdagen. Så nu är det sista chansen att se hur min hemsida ser ut i nuvarande skick. Troligen är det inte många som kommer att märka någon skillnad. Nästa uppdatering av dagboken blir nog inte förrän på tisdag, kanske. Jag vet inte hur mycket tid jag får över nu när jag ska till jobbet i morgon. Förmodligen tar det ut mig så totalt att jag i morgon bara orkar ta den där jäkla sprutan. Jag orkar inte skriva mer nu heller. Skallevärk! Ahhh... Sängen lockar nu... Ha det gott alla trogna dagboksläsare!

 • [Ändra..](#)

1999-10-02

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Good boy

Gud, vad tufft! Läste i morgontidningen i dag om en 97-årig tjej som börjat en datorkurs med motiveringen att hon inte vill känna sig avsidet eller utanför i det som händer. Rubriken till artikeln var "Det är aldrig för sent att lära sig". Så sant, så sant... Det finns ju de som knappt hunnit fylla 40 som skriker i högan sky och inte vill lära sig den nya datorn som placeras på jobbet. Kan en 97-åring tycka att detta är intressant och har roligt, så borde alla kunna göra det. Hon lär sig hantera datorn, surfa och mejla. Strongt gjort!

Inte lika strongt är det med barnmisshandel. Aga förbjöds enligt lag 1979 men misshandeln av barn ökar ständigt. Om inte annat så har BRIS märkt av det i form av ökat antal telefonsamtal från utsatta barn. I och för sig har fler hittat fram till BRIS än tidigare, så ökningen är kanske missvisande. Vilket inte har någon betydelse då det ändå förekommer i stor utsträckning. På måndag är det barnens dag...

[Barbro](#) gjorde mig glad genom att utse mig till månadens Good Boy. Och jag är i fint sällskap såg jag. Många Good Girls som jag kände. Det finns många tänkvärda tankar att läsa hos Barbro, så jag tipsar om att ni besöker henne! Förresten - tack Barbro! *kraaam*

Motiveringen

"Att följa en länk från en god vän och hitta en sida, som man tycker nästan lika mycket om som hennes - medge att det hör till det, som gör nätet så spännande. Häromveckan, när jag läste Rullen hos Eva-Lena, såg jag ett understruket namn: Jonas. Jag följde länken och hamnade bland charmfulla femtitalsbilder, som gjorde mig smått nostalgisk. När jag sedan började läsa vad denne unge man skrivit - allvarligt, mycket personligt, ibland sorgligt men oftare roligt, hade jag svårt att ta mig därifrån. Mer säger jag inte, se till att gå dit själv i stället!"

Jag skäms... jag har halkat efter i att uppdatera min award-sida. Som ursäkt har jag tidigare haft att det dels saknat Mb-utrymme, men också att jag håller på att ändra om min hemsida helt. Fast just nu ligger det på is. Jag var inte nöjd. Ska göra ett nytt försök. *suck*

Må gott alla vänner! En skön lördag åt er!

 • [Ändra..](#)

1999-10-01

□ 12:00:00, Kategorier: [Blogginlägg](#)

Fast + sex

Kl. 00.00

Grattis till min lilla mor som idag fyller 47 år! Hurra, tjoho och jippi! :-)

Ett grattis till moster som också fyller år i dag.

Jag har två räkneverk på denna sida - och de visar väldigt olika. Jag vet, jag har skrivit om det tidigare. Men det blir värre och värre. Den ena är ständigt nere, men påstår att den räknar ändå. Fast det gör den inte. Den ena räknaren visar nu det dubbla antalet träffar. Det är ungefär 120 besökare här på en dag. Ibland blir jag så chockad när någon hör av sig som jag inte visste läste här. Då menar jag om det är någon jag känner. Kan bli lite pinsamt med tanke på att jag ibland visar en sida här av mig som inte kanske alltid är känd offentligt. Kan dock undra vem som blir mest generad... Av dessa 120 läsare känner jag till cirka 40 stycken. Hur många av dessa 120 som är en och samma person vet jag inte...

Nja, det blev inte spygrönt som jag lovade. Jag kommer var tionde dag byta färg på dagboken...

Ännu en gång länkar jag till Gunilla Woldes sida om våldtäkter. Länge har jag funderat på att skriva ett inlägg, men det är svårt. Som så ofta så känner jag mer än vad jag kan uttrycka. Men i går kväll gjorde jag slag i saken. På vinst och förlust, förvirrat eller inte, så här blev det...

Jag har sett mäns våld mot kvinnor. En kvinna liggande på ett parkeringsdäck med avskuren hals. Hon hade flytt för sitt liv och från sitt liv. Trodde hon var trygg då han fann henne. Hon förlorade sitt liv. Barnen förlorade sin mor. De kommer att i all framtid leva med vetskapen att det var deras far som tog moderns liv. Att fadern fick ett straff är självklart i detta fall. Frågan är vilket straffet blev. Och vem det är som egentligen straffades hårdast. Inte var det han som utförde dådet. Hade det behövt gå så här långt? Hur såg kvinnans skydd ut? Jag vet inte. I vilket fall som helt så var skyddet inte tillräckligt. Samhället fanns inte och finns inte när det gäller kvinnofrid eller skydd mot brottsoffer överhuvudtaget. Våldtäkt och misshandel är vanligt inom familjen. På så sett är det ett dolt fenomen. Kanske den då inte existerar? Är det så allmänheten resonerar och likaså politikerna? Synligt våld kan man lättare motverka, men i praktiken fungerar inte det heller. Hur många gånger har vi inte hört att kvinnor i korta kjolar själva får skylla sig som blir våldtagna? Hur ofta får man inte höra att man själv får skylla sig om man går ut ensam eller då det är mörkt? Lösningen borde då vara att kvinnor inte har korta kjolar och att vi inte går ut ensamma eller då det är mörkt. Är det lösningen? Skulle det hjälpa? Ska vi vara offer genom att vara offer? Offer för omständigheterna? Problemet torde ju vara våldsutövarna och inte "vårt eget fel" som lockar fram våldet? Jag vet, jag driver sakerna till sin spets, men är uttalad ironi det enda som kanske lockar fram eftertanke? Vi reagerar men agerar inte. Vi läser om en våldtäkt i tidningen och tycker det är hemskt, fruktansvärt och vi tar helt avstånd. Men vad gör vi mer än tänker så? Höjer vi våra röster? Protesterar vi? Kontakter vi våra politiker? Går vi in och agerar när vi ser någon pågående våldshandling? Hur agerar du?

Kvinnan med den avskurna halsen såg jag på ett foto som barn. Den bilden har etsat sig fast. Då jag var barn var min mor med i Kvinnojouren. Varför hon var det vet jag inte, men det har kanske ingen betydelse. Det viktiga var att hon kände att hon gjorde något. Hur ofta ringde inte misshandlade kvinnor hem till oss privat, för att få prata av sig, få någon att lyssna. En ideell förening fick skapa det nätverk för kvinnors skydd som inte samhället kunde, eller ville, ställa upp med. Nätverket bestod av andra kvinnor, sjukhuspersonal, präster och poliser. Man levde på bidrag för att få detta att gå runt, för att kunna behålla verksamheten. När pengarna tog slut, tog också möjligheterna slut till att hjälpa utsatta kvinnor, och ofta också barnen som levde i denna miljö med misshandel.

Något jag inte gillar är att män ska känna någon slags kollektiv skuld. Det finns de som ser alla män som potentiella våldsmän. Det gör det också så svårt att vara med och påverka. Man väcker misstänksamhet. Kan jag som man vara seriös? Är det möjligt att jag vill kvinnor (och barns) bästa? Ja! Det handlar inte så mycket om manligt och kvinnligt. Det handlar om mänsklighet och empati. Någon som inte blivit utsatt för våldet, vet inte vad det innebär. Men lär dig att lyssna. Att tänka. Vill vi ha ett samhälle där en våldtagen kvinna inte tas på allvar av samhället och som sedan ingen lyssnar på? För vi lyssnar inte. Hade vi gjort det så hade en förändring skett för länge sedan. Som det är idag så är ett offer ett offer för all framtid. Den krassa

verkligheten är att ett offer får klara sig själv. Rättssystemet fungerar inte. Skydds nätet finns inte. Om det finns sitter maskerna väldigt glest.

Män som våldtar. Låt oss inte glömma att offren kan vara kvinnor, barn och män. En våldtäkt på ett barn heter inte våldtäkt. Det heter att barnet blivit utsatt för en pedofil, inte för en våldtäkt. Man fokuserar mer på mannen Pedofil än på barnet Offer. En man som våldtar en annan man heter ingenting. För ingen pratar om det. Offret är osynligt. Vart tar en våldtagen man vägen för att få hjälp? Knappast Kvinnojouren. Man måste ha i åtanke att alla människor kan utsättas för olika typer av våld. Alla måste också kunna få det skydd och den hjälp som behövs. Men framför allt, förebygg våldet! Våldet kan ha många ansikten; våldtäkt, misshandel, mord, med mera...

Mycket kan sägas, men vad kan göras? Det är det vi gemensamt måste komma fram till. Jag har inga svar men jag har en bild utav hur jag vill att det ska se ut, och vår verklighet är inte i närheten av det. Kvinnofrid är ett första steg, men grundproblemet är våldet. Vad kan vi göra? Jag kan lyssna, vad kan du?

Kl. 17.35

Det blev tyst. Ack så tyst det blev. I och för sig bra att ingen protesterade mot texten jag skrev nedan. Jag kommer kanske de närmaste dagarna att skriva mer i ämnet om våld, men det krävs rätt mycket mod från min sida då. Har hotats till livet vid några tillfällen...

Tvi vale! Har blivit sämre i händerna - har sämre finmotorik. Hoppas det är högst tillfälligt. Jag har mått så bra i min ms senaste veckan, så jag hade hoppats på att det skulle hålla i sig. Finns ändå inget att göra åt det, so I just have to flow with it...

Ska strax ut på restaurang och fira lilla mor. Ännu en gång blev det en kinarestaurang. Lite trött på den typen av mat men rätt trevligt ändå. Sällskapet och miljön är trevlig. Ska försöka låta bli att slå någon servitris med kryckan i dag... Whoops, måste kila... Har bokat bord till kl. 18.

Kl. 20.10

Hemma igen. Det gick snabbt. Det lilla mor och jag har gemensamt är att vi avskyr födelsedagsfirande. Hon har hela dagen varit hos mig för att slippa bli gratulerad hemma. Jag är precis likadan. Men väldigt så fantasilös jag är när jag går på restaurang. Jag sitter och lusläser menyerna och vill ha allt, prova allt, testa allt. Det blir alltid fyra små rätter som jag egentligen inte är så där pigg på. Men det är något jag känner till. Ofta kastar de ner svampar i maten, och jag tål inte svamp. Det är ingen idé att säga till om att man inte vill ha svamp, för den kommer ändå. Så istället brukar jag numera snegla på bordsgrannens mat för att se om den är svamplös, och är den det så beställer jag det vid nästa tillfälle jag är ute. Om jag nu kommer ihåg vad rätten hette. Men det gör jag aldrig. Och därför blir det fyra små rätter... *suck* Fick åtminstone en lyckokaka med texten "The luck that is ordained (föreskriven) for you will be coveted (eftertraktas) by others". Så trevligt då! Än så är det väl ingen som är avundsjuk på mig? Ja, alltså, om jag nu tolkade "ordain" rätt. Det betyder prästvigas också. Skulle jag i och för sig inte ha något emot.

För första gången gick jag i kväll inne i stadens centrum på nio månader! Jag har tidigare inte klarat av att gå där med mina kryckor då allting är gågator. Man får nämligen parkera bilen i utkanten av staden och sedan gå. Det har ju hänt massor i staden! Inte för att jag var på Lindex precis, men de hade fått rulltrappor. H&M-huset var inklätt i väv då det håller på att renoveras. Och alla Minuten var flyttade i bankhuset. Inte hade jag heller kännedom att det fanns stora stenpelare satta mitt i trottoaren vid Maffiatorget, eller vad nu torget heter. Domustorget? Stort, kalt och naket var det. Bara stensättningar och stensulpturer. Usch, nä. Vet inte vad jag tycker om det. Eftersom jag känner till arkitekten så vet jag inte vad jag ska säga. Eh, plantera en blomma, kanske?! Här kommer man gående från stadens centrum och framför sig har man plötsligt detta snubbeltorg där folk bryter armar och ben då markbeläggningen är omväxlande kullersten och stenblock. Så grått - så kalt. Som bakgrund har man Domus-kolossen som är skitbrun. *brr* Opersonligt fult... Så mitt tips är att man planterar lite snygga växter i denna stenöken. Å det tipset var gratis...

Kl. 22.50

Grattis till mig själv! Jag har i dag varit fast anställd i ett år. Det tog bara sex år av vikariat! Sorgligt nog har jag det senaste året varit sjukskriven mer än sex månader. Men vilken trygghet! Tror inte jag varit välkommen tillbaka till jobbet om jag fortfarande varit den ständige vikarien.

 • [Ändra..](#)